

Kapitola první

Tři kroky, dva kroky, jeden krok...

Soumrak prosvítl vzduchem a bezpečně přistál na druhé straně překážky.

„Hodný kluk!“ vykřikla Laura Fosterová a poplácala ho po šíji. Lauřiny nejlepší kamarádky Mel s Jessicou seděly na svých ponících Stínovi a Slaměnce a tleskaly. Po vyučování strávily dívky celou hodinu stavěním překážkové dráhy na louce patřící ke statku Meliných rodičů.

„Vypadá, jako by létal!“ zvolala Mel.

Laura potlačila úsměv. Kdyby tak Mel znala její tajemství! Přestože Soumrak vypadal většinu času jako obyčejný poník, jakmile Laura pronesla pár kouzelných

slov, proměnil se ve sněhobílého jednorožce, který létat opravdu uměl. Pravdu znali pouze dva lidé – jedna starší dáma, paní Fontanová, a Lauřin kamarád Michael, který bydlel ve městě a měl svého vlastního kouzelného jednorožce.

Laura Soumraka nasměrovala k závěrečné překážce. Mel se rozhodla, že před ní vyskládá řadu květináčů, takže se zdála obrovská.

Laura těžce polkla. Najednou už si nebyla tak jistá, že ji chce skákat. *Co kdyby Soumrak upadl...*

Soumrak zpomalil.

Laura zamlaskala, ale Soumrak ještě zpomalil. Chtěl se překážce vyhnout! Laura se snažila potlačit strach. „Do toho, Soumraku!“ zakřičela a pobídla ho vpřed.

Soumrak opět zrychlil a společně přelétli přes překážku.

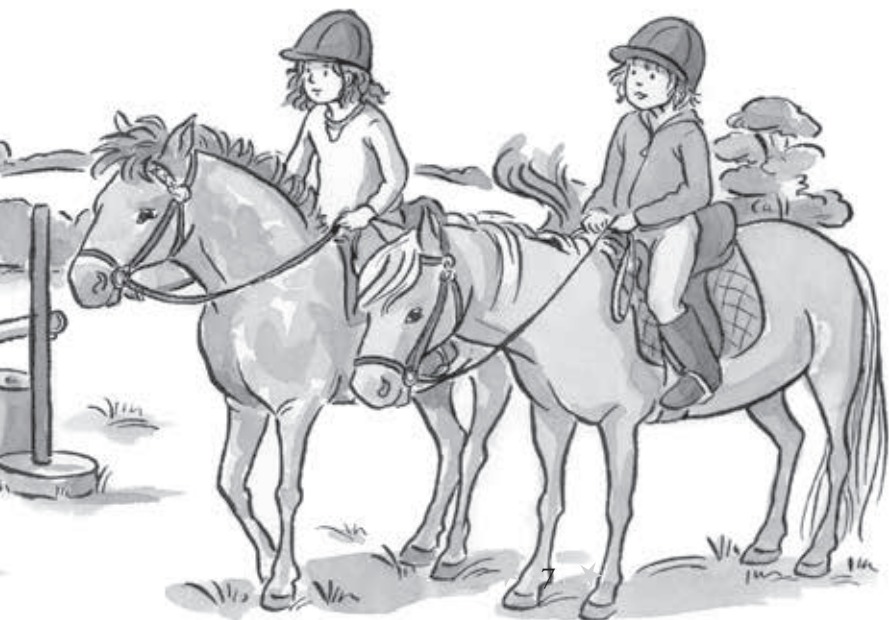
„Hodný kluk!“ vydechla Laura, když bezpečně přistáli na zemi.

„To bylo úžasný,“ prohlásila Mel uznale, jen co Laura se Soumrakem přiklusali blíž.

„Už jsem myslela, že tu poslední překážku nezvládnou,“ odpověděla Laura. „Soumrak hodně zpomalil.“

Mel se maličko zamračila. „To k Soumrakovi nesedí. Snad se neporanil?“

Laura pocítila záblesk znepokojení. „Já nevím.“ Se sedla a prohlédla Soumrakovi nohy. Nenašla žádné

viditelné rány či odřenin. Podívala se mu i na kopyta, ale ta byla také čistá a bez kamínků. „Zdá se mi v pořádku.“

„Možná zpomalil jen kvůli té překážce,“ nadhodila Jessica. „Je fakt veliká.“

„Jo, to je,“ souhlasila Laura. „S těmi květináči vypadá obrovská.“ Všimla si, že slunce už se začíná sklánět za hory, které se tyčily v dálce. „Raději už půjdu. Sejdeme se zítra a uděláme společně ten projekt do školy?“

„Určitě,“ souhlasila Mel. „Ještě nám toho zbývá opravdu hodně. Náš projekt musí být ze všech nejlepší!“

Několik posledních dní pracovala jejich třída po skupinkách. Každá skupinka si měla vybrat nějaký koníček a potom si o něm společně povídat. Následující týden pak měli vše přednést před celou třídou. Laura, Mel a Jessica se samozřejmě rozhodly, že vypracují projekt o ponících.

„Je fakt škoda, že o ježdění na koních budou mluvit i Jadina a Davidova skupinka,“ povzdechla si Jessica.

Mel přikývla. „Ten, kdo není do poníků vysloveně nadšený, se bude pěkně nudit, když bude muset poslouchat hned tři prezentace o tom samém.“

„Tak musíme prostě vymyslet způsob, jak se od těch druhých dvou odlišit,“ prohlásila Laura. „To můžeme udělat zítra.“ Pobídla Soumraka vpřed. „Mějte se, holky, uvidíme se ráno.“

Laura vyskočila Soumrakovi na hřbet a vydala se po příjezdové cestě vedoucí od statku Meliných rodičů k silnici. Soumrakovi se na hřívě blýskaly paprsky zapadajícího slunce. „Dneska jsi byl skvělý,“ pochválila ho Laura. Potom si vzpomněla, jak u poslední překážky zpomalil. „Jsi v pořádku, vid? Nic ti není?“

Soumrak si odfrknul. Laura přemýšlela, co to odfrknutí znamená. Věděla, že Soumrak rozumí všemu, co mu říká, ale že jí může odpovědět jen tehdy, kdy na sebe vezme podobu jednorožce.

Přeci jen pocítila jisté obavy. Možná mu opravdu něco bylo a teď se jí to snažil říct!

Dojeli až na konec příjezdové cesty. Kdykoliv jindy by Laura odbočila doprava k Berouskovu statku, kde bydlela společně se svou maminkou, tatínkem a mladším bráškou Maxem.

Nyní však zaváhala. Na druhé straně silnice byl lesík. Kdyby zajela tam a schovala se v podrostu, mohla by Soumraka proměnit v jednorožce a zeptat se ho, co se děje.

Rozhlédla se po silnici. Nikde nikdo. „Pojď, Soumraku,“ zašeptala. „Proměním tě v jednorožce.“

Společně vjeli mezi stromy. Jakmile byli bezpečně ukrytí, Laura seskočila Soumrakovi ze hřbetu a pronesla kouzelná slova proměňovacího zaklínadla:

*Hvězdo, hvězdo, hvězdičko,
splň mi jedno přáníčko.
Kéž je pony těla konec,
ať je z něho jednorožec!*

Objevil se jasný fialový záblesk a v tom okamžiku už Soumrak nebyl obyčejný šedavý poník. Proměnil se v nádherného jednorožce se sněhobílou srstí a zářivým stříbrným rohem uprostřed čela.

„Soumraku!“ vykřikla Laura a objala ho.

Soumrak pohodil svou stříbrnou hřívou. „Ahoj Lauro.“ Ústa se mu sice vůbec nepohybovala, ale dokud se ho Laura dotýkala nebo v ruce držela vlas z jeho